

мъни. Тѣ образуваха стена, висока повече отъ метъръ надъ водата. По нея можеха свободно да се разминатъ две коли. Личеше си, че е направена, та да се разбиватъ о нея морските вълни и да не подриватъ източните крайнини на градчето.

Момчето скачаше отъ камъкъ на камъкъ, а азъ крачехъ широко подиръ него. Когато стигнахме къмъ края на стената, то се спрѣ. Наведе се и отмахна нѣколко камъка. Отдолу се видѣ вода, която бѣ се промъкнала отъ морето между камъните на стената.

Момчето запретна ржави, бръкна дълбоко и почна да опипва. Скоро то извади рибарско кошче, въ което се мѣтаха и удръха съ опашките си много риби.

Въ очите на момчето блестѣше голѣмо задоволство.

— Ще вземешъ ли всичката? — попита то и ме погледна недовѣрчиво.

— Разбира се. Нали ти обещахъ вече. Освенъ това, тя е още и жива. Само че азъ нѣма кж-

де да я туря. Дай ми я съ кошчето. Ще ти заплатя и него.

— Добре. Азъ ще си оплета друго още следъ обѣдъ, — каза момчето. То погледна слънцето и добави съ явно задоволство.

— Тази сутринъ нѣма да закъснѣя за училище.

— Защо?

— Защото, ако не бѣше ти, трѣбваше да нося рибата на гарата и да я продавамъ на пѣтници.

— Нѣма ли, кой другъ да я продава?

— Не. Имамъ само майка, и тя сега е болна, — отвърна момчето и въздъхна дълбоко.

Сбогувахъ се съ малкия рибаръ и пожелахъ скорошно оздравяване на майка му.

Хр. Спасовски